

ка, Испания и Южна Франция, видяхъ че нигдѣ нѣ-
ма ни Сирени, ни Циклопи, нито останали-тѣ други
чудеса отъ елинско-то баснословие. Нѣ гемиджия-та
и каякчия-та, като сѣки простъ рабооникъ, нѣмалъ
време да се занимава съ критика и да прави заклю-
чения отъ сѣкидневни-тѣ си наблюдения и опити. Тая
умствена работа предприели други хора — богати-тѣ,
които пѣтуваштецъ по крайморски-тѣ градишта на
Мала-Азия и Европейска Гърция имали и по-голѣми
знания и по-добро образование отъ прости-тѣ работ-
ници — гемиджии. Отъ тѣхъ първи пѣтъ наченахъ да
се поевяватъ *поети, историци и философи*. Тѣзи по-
разбрани и по-свѣстни хора за скоро време оцѣнихъ,
колко струватъ предания-та на елинско-то басносло-
вие, па малко-по-малко зехъ да казватъ и на свои-
тѣ приятели, въ какви дебелѣ лъжи вѣрва народа.
Отъ сички-тѣ умствени работници поети-тѣ кога-че-
ли се най-малко борили съ баснословие-то; ала и тѣ
не можли въ сичко да се съгласятъ съ него. Като
земали баснословни предмѣти за свои-тѣ епически и
драматически списания, тѣ ги прекроявали еѣ по свое-
то схващанне и твърдѣ често се случвало, штото пое-
та въ свои-тѣ поеми доста остро докачалъ народно-то
вѣрване. Тѣй напр. Есхилъ написалъ една трагедия
« *Закованный Прометей* » и похвалилъ въ нея жениял-
ния Титанъ, който, като желаялъ да направи хора-
та честити, навлече на себе си умраза-та на завист-
ливия и несправедния грѣмоносецъ Зевса. Отъ само
себе си се разумѣва, че въ тая трагедия Зевсъ, ве-
ликия башта на богове-тѣ и на хора-та, не играе тѣк-